

1. kapitola

Charlotte

Před rokem byste mě tu nepotkali ani omylem. Nechápejte mě nějak špatně – nejsem snob. Když jsem vyrůstala, trávily jsme s mámou celé hodiny probíráním se ramínky v bazarech. To ale bylo v době, kdy se bazaru říkalo Goodwill a ty obchody se nacházely převážně v dělnických čtvrtích. V dnešní době se použité zboží označuje jako vintage a prodává se na Upper East Side.

Nosila jsem věci „lehce obnošené“, ještě než se v Brooklynu usídlili bohatí lidé.

S bazarem jsem neměla problém. Co mi dělalo problém, byly ty příběhy, které se za použitými svatebními šaty skrývaly.

Proč tu jsou?

Sundala jsem z ramínka šaty od Very Wang s překládaným živůtkem a kaskádovitou tylovou sukni. Čekala pohádku. Odhadovala jsem to na rozvod po půl roce. Jemná krajka na šatech ve stylu mořské panny od Monique Lhuillier – ženich tragicky zahynul při autonehodě. Zničená nevěsta je pak věnovala církvi na každoroční bazar. Lstivá nakupující je shrábla lacino a ztrojnásobila svou investici, když je prodala.

Každé použité svatební šaty měly nějaký příběh a ten můj se jmenoval *Jak se z něj stal zmetek, co podvádí*. Povzdechla jsem si a otočila se ke dvěma ženám za pultem, co se o něčem dohadovaly rusky.

„Ty jsou z kolekce na příští rok, že?“ zeptala se mě ta vyšší žena s podivně a nepravidelně namalovaným obočím.

Snažila jsem se jí na ně nezírat, ale nepovedlo se. „Ano. Jsou z jarní kolekce Marchesy.“

Ženy projížděly katalogy, i když jsem jim už ve chvíli, kdy jsem před dvaceti minutami vešla, oznámila, že šaty jsou z ještě nepublikované kolekce. Předpokládala jsem, že chtějí mít představu o původních cenách dotyčné značky.

„Nemyslím, že byste je tam našly. Moje budoucí tchyně, chci říct moje bývalá budoucí tchyně je nějak příbuzná s jednou z návrhárek.“

Ženy na mě chvíli zíraly a pak se do sebe znovu pustily.

No dobře. „Nejspíš potřebujete víc času,“ zamumlala jsem.

Vzadu v obchodě jsem narazila na stojan s popiskem VIROBENO NA ZAKÁZKU. Usmála jsem se. Toddova matka by dostala infarkt, kdybych ji vzala někam, kde jsou na štítících chyby. Byla znechucená už tehdy, když jsem se šla po šatech podívat v obchodě, kde jí nenabídli šampaňské, zatímco jsem byla ve zkušební kabince. Bože, vážně jsem byla tak zblblá z toho pozlátka u Rothových, že se ze mě málem stala jedna z těch ufnukaných meger.

Přejížděla jsem konečky prstů po róbách vyrobených na zakázku a povzdechla jsem si. Tyhle šaty za sebou měly zřejmě ještě zajímavější příběhy. Nevěsty, které byly pro svého nudného přítele či manžela příliš svo-

bodomyslné. Byly to ženy, co si stály za svým a šly proti proudu, pochodovaly na politických shromážděních, ženy, které věděly, co chtějí.

Zastavila jsem se před bílými šaty áčkového střihu, které byly zdobené rudými růžemi. Živůtek korzetu měl červené lemování u kostic. *Opustila svého přítele bankéře kvůli francouzskému umělci odvedle a tyhle šaty měla na sobě, když si Pierra brala.*

Pro tyto ženy se žádné šaty od návrháře nemohly hodit, protože věděly přesně, co chtějí, a nebály se si o to říct. Šly za hlasem svého srdce. Závíděla jsem jim. Bývala jsem jako ony.

Hluboko uvnitř jsem byla dívka se štítkem virobenu – psáno právě takhle. Kdy jsem sešla z cesty a začala jít s proudem? Tak třeba to, že jsem neměla odvalu říct Toddově matce o svých pocitech, a proto jsem skončila s těmihle snobskými a nudnými šaty.

Když jsem se dostala k posledním šatům ze stojanu VIROBENO, úplně jsem se zasekla.

Peříčka!

Byla to ta nejkrásnější peříčka, co jsem kdy viděla. A šaty nebyly bílé, ale měly narůžovělou barvu. Tohle bylo *přesně* ono. Právě takové bych si vybrala, kdybych mohla mít šaty *virobené* na zakázku. Tohle nebyly jen tak nějaké šaty. To byly TY šaty. Vršek byl lehce zvlněný a bez ramínek. Menší jemná pírkka zdobila výstřih. Celý živůtek byl pošíť krajkou až k nádherne sukni v trumpetovém střihu. Spodní lem byl posetý dalšími peříčky. Ty šaty přímo *zpívaly*. Byly kouzelné.

Jedna z žen vepředu postřehla, jak se na šaty dívám.
„Smím si je zkusit?“

Přikývla a vedla mě do zkušební kabinky vzadu.

Svlékla jsem se a opatrně se do šatů nasoukala. Róba mých snů mi však bohužel byla o číslo menší. Všechny

no to zažírání stresu, co jsem v poslední době provodovala, si vybralo svou daň.

Nechala jsem proto záda rozepnutá a jen se zhlížela v zrcadle. *Teda*. Teda rozhodně jsem nevypadala jako sedmadvacetiletá žena, která právě dala kopačky svému snoubenci za to, že ji podváděl. Nevypadala jsem jako někdo, kdo potřeboval prodat svoje svatební šaty, aby mohl jíst něco jiného než instantní čínskou polévku dvakrát denně.

Cítila jsem se v těch šatech, jako kdybych neměla žádné potíže. Nechtělo se mi je sundat. Jenže jsem se potila a nechtěla jsem je zničit.

Než jsem je ale svlékla, pohlédla jsem na sebe naposledy do zrcadla a představila se imaginární osobě, jež by obdivovala mé nové já.

Sebevědomě jsem si dala ruce v bok a prohlásila: „Zdravím, jsem Charlotte Darlingová.“ Rozesmála jsem se, protože jsem zněla tak trochu jako reportérka ze zpráv.

Když jsem si šaty svlékla, všimla jsem si kousku něčeho modrého. Byl to útržek papíru přišitý do podšívky.

Něco půjčeného, něco modrého, něco starého, něco nového. Takhle nějak to bylo, ne? Nebo obráceně?

Napadlo mě, že tohle možná bylo právě to „něco modrého“.

Zvedla jsem látku se vzkazem blíž a přimhouřila oči, abych to přečetla. Nahoře bylo vyraženo: „Z kanceláře *Reeda Eastwooda*. Přejížděla jsem prsty po každém slově, zatímco jsem to četla.

Pro Allison

*„Řekla: ‚Odpust‘, že jsem snílek, ‘ a on ji
vzal za ruku a odpověděl: ‚Odpust‘, že jsem*

tu nebyl dřív, abych mohl snít s tebou. ““
– *J. Iron Word*

*Děkuju, žes všechny moje sny učinila
skutečností.*

S láskou
Reed

Srdce se mi rozbušilo. Tohle byla určitě ta nejromantičtější věc, kterou jsem kdy četla. Nedokázala jsem si vůbec představit, jak tu mohly ty šaty skončit. Jak se mohla žena, co má všech pět pohromadě, vzdát takové silné vzpomínky? Jestliže jsem si předtím myslela, že tyhle šaty jsou přesně ono... teď bylo jasné, že to tak je.

Reed Eastwood ji miloval. *Ale ne*. Doufala jsem, že Allison nezemřela. Protože muž, který někomu napíše taková slova, přece jen tak nepřestane milovat.

Obsluha na mě zavolala. „Je všechno v pořádku?“

Odhrnula jsem závěs, abych na ni viděla. „Ano... v pořádku. Nejspíš jsem se do těch šatů zamilovala. Už jste vymyslely, kolik bych mohla dostat za ty šaty od Marchesy?“

Zavrtěla hlavou. „Nevyplácíme peníze. Dostanete kredit v obchodě.“

Kruci.

Vážně jsem potřebovala peníze.

Ukázala jsem na růžové šaty s peříčky. „Kolik by stály tyhle?“

„Můžeme vám je za ty vaše vyměnit.“

Bylo to lákavé. Ty šaty pro mě byly jako totemové zvíře a měla jsem pocit, že ten vzkaz mohl být napsaný pro mě mým imaginárním dokonalým snoubencem.

Nechtěla jsem hádat, co se za nimi skrývá za příběh. Chtěla jsem ho žít a vytvořit pro ty šaty příběh vlastní. Možná ne teď, ale někdy v budoucnu. Chtěla jsem muže, který mě ocení, kdo se bude na mých snech podílet a bude mě bezvýhradně milovat. Chtěla jsem muže, který by mi takový vzkaz napsal.

Potřebovala jsem, aby mi tyhle šaty visely ve skříni a připomínaly mi, že skutečná láska může existovat.

Než bych si to stihla rozmyslet, vyhrkla jsem: „Vezmu si je.“